

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 60/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SOGNI, s. r. o., Westend Square, Lamačská cesta 3/A, Bratislava, zastúpenej advokátkou Mgr. Zuzanou Vajdovou, Lamačská cesta 3/A, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 328/2013 z 8. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SOGNI, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SOGNI, s. r. o., Westend Square, Lamačská cesta 3/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 328/2013 z 8. júla 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že na Okresnom súde Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sa pod sp. zn. 40 C 67/2013 vedie konanie, v rámci ktorého sa mesto Košice, Trieda SNP 48/A, Košice (ďalej len „žalobca“), proti nej domáha vyslovenia neúčinnosti kúpnej zmluvy sp. zn. V-9330/2012 z 20. novembra 2012 (ďalej len „kúpna zmluva“) uzatvorenej medzi ňou ako kupujúcou a obchodnou spoločnosťou IPSA, s. r. o., Lamačská cesta 3/A, Bratislava (ďalej len „obchodná spoločnosť“), ako predávajúcou.

Podľa vyjadrenia sťažovateľky žalobca spolu s návrhom na začatie konania podal aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadal, aby jej okresný súd zakázal predat', darovať, zameniť alebo inak scudzit', vložiť do majetku obchodnej spoločnosti, ručiť s nimi, zaťažiť alebo zriadiť iné právo tretej osoby k špecifikovaným nehnuteľnostiam. Na základe toho okresný súd uznesením z 12. apríla 2013 návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom argumentovala tým, že predbežné opatrenie je nezákonné, že žalobca neosvedčil svoju pohľadávku proti obchodnej spoločnosti, pretože táto spoločnosť odstúpila od kúpnych zmlúv uzatvorených s ním, že „údajný“ nárok je navyše zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam vo vlastníctve obchodnej spoločnosti, že žalobcovi žiadne nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia bezprostredne a reálne nehrozí, že tvrdenia žalobcu o tom, že k prevodu nehnuteľností medzi sťažovateľkou a predávajúcou došlo len fiktívne, respektíve bezodplatne, nie sú ničím podložené a sú zároveň nepravdivé, pretože kúpnu cenu (trhovú) sťažovateľka riadne zaplatila, a to formou vzájomného započítania pohľadávok, pričom obchodná spoločnosť riadne zaplatila daň z príjmu príslušnému daňovému úradu. Sťažovateľka v odvolaní vyslovila názor, že nariadenie predbežného opatrenia je neprimerané. Podľa tvrdenia sťažovateľky aj napriek týmto argumentom

krajský súd v odvolacom konaní uznesením sp. zn. 4 Co 328/2013 z 8. júla 2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na judikatúru ústavného súdu (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04), že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka uviedla, že už vo svojom odvolaní spochybnila existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu a poukázala na to, že nie žalobca, ale obchodná spoločnosť má proti nemu pohľadávku. V tejto súvislosti upriamila pozornosť na riadne odstúpenie predávajúcej od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom. Zároveň sťažovateľka vyslovila názor, že existencia pohľadávky žalobcu závisí od posúdenia platnosti odstúpenia obchodnej spoločnosti od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalobcom. O tomto návrhu na Okresnom súde Košice II bola podaná žaloba. Sťažovateľka je presvedčená, že nie je daný predpoklad na odporovanie právnomu úkonu – existencia vymáhateľnej pohľadávky. Podľa názoru sťažovateľky žalobca v návrhu neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že uzatvorením kúpnej zmluvy medzi ňou ako kupujúcou a predávajúcou došlo k ukráteniu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu. Podľa jej názoru žalobca založil svoj návrh na dohadoch, keď tvrdil, že *„účastníci právneho úkonu sú spriaznenými osobami, nie je vylúčené ani to, že k prevodu nehnuteľností došlo bezodplatne resp. že išlo len o fiktívnu úhradu, ktorá zďaleka nezodpovedá reálnej hodnote prevedených nehnuteľností“*. K tomu sťažovateľka dodala, že okresnému súdu predložila dôkazy o tom, že medzi obchodnou spoločnosťou a ňou došlo k riadnemu zaplateniu kúpnej ceny v podobe započítania vzájomných pohľadávok a záväzkov.

Sťažovateľka namieta, že z rozhodnutia krajského súdu jej nie je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že predávajúcej nebola uhradená kúpna cena. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľka dodala: *„Sťažovateľ súdu riadne preukázal a predložil zápočet zo dňa 5. 11. 2013, na základe ktorého si sťažovateľ započítal svoju pohľadávku voči spoločnosti IPSA, s. r. o. (ktorú nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky*

zo dňa 5. 11. 2013) so svojim záväzkom zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu. Započítanie je v zmysle zákona formou úhrady pohľadávok, t. j. sťažovateľ trvá na skutočnosti, že spoločnosti IPSA, s. r. o. riadne zaplatil kúpnu cenu.“

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka k sťažnosti pripojila účtovnú súvahu obchodnej spoločnosti za rok 2011 a 2012, z čoho vyplýva, že jej majetok sa za rok 2012 nezmenšil, ale naopak, je vyšší ako v porovnávanom roku.

Okrem toho sťažovateľka tvrdila, že „keďže žalobca nepreukázal zákonný predpoklad (ukrátenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu), nepreukázal ani to, že došlo k naplneniu predpokladov pre vyhovenie žalobe o určenie neúčinnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, t. j. neosvedčil ani pravdepodobnosť úspechu konania vo veci samej, čo je predpokladom na nariadenie predbežného opatrenia... Žalobca vo svojom návrhu žiadnym spôsobom nepreukázal nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy ani žiadnym spôsobom neosvedčil, že by sťažovateľ začal prevádzať svoj majetok... súd mal za osvedčenú potrebu dočasne upraviť pomery účastníkov konania len na základe abstraktnej možnosti sťažovateľa dotknuté nehnuteľnosti previesť... Ničím nepodložené tvrdenie žalobcu, že ak sťažovateľ prevedie predmetné nehnuteľnosti, bude ohrozený ak nie priamo zmarený výkon rozhodnutia a sťaží sa tým uspokojenie pohľadávky veriteľa, je arbitrárny, ničím nepodložený, keďže žalobca v konaní vôbec nepreukázal, že odporovaným prevodom došlo k ukráteniu veriteľa. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje tiež na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 298/08.“

Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd vôbec nezaoberal hodnotou majetku, ktorý po spornom právnom úkone zostal vo vlastníctve obchodnej spoločnosti, čo je jeden zo zákonných predpokladov na záver o tom, že právny úkon je odporovateľný. Podľa názoru sťažovateľky účtovná súvaha za rok 2012 jednoznačne preukazuje, že majetok obchodnej spoločnosti niekoľkonásobne prevyšuje spornú pohľadávku žalobcu.

Sťažovateľka namietala aj tú skutočnosť, že krajský súd „sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s námietkou sťažovateľa, že prevod

dotknutých nehnuteľností bol realizovaný najmä z dôvodu požiadavky spolufinancujúcej banky, ktorá ako je to v investičnej výstavbe bežné, požadovala samostatný subjekt pre nový investičný zámer. Sťažovateľ súdu predložil i vyjadrenie - odporúčanie spolufinancujúcej banky (...) zaslané spoločnosti IPSA, s. r. o., na základe ktorého sa spoločnosť IPSA, s. r. o. rozhodla previesť nehnuteľnosti na žalovaného.“

Sťažovateľka argumentovala aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 36/2008 z 30. apríla 2008, podľa ktorého nariadenie predbežného opatrenia musí zodpovedať požiadavke primeranosti k zabezpečovanému nároku. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd predmetnú otázku neskúmal, keďže neprihliadol aj na ďalší majetok vo vlastníctve obchodnej spoločnosti a nezohľadnil ani jej ďalšiu námietku, a to predložený znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že hodnota nehnuteľností je vyššia ako výška pohľadávky uvedená žalobcom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 328/2013 z 8. júla 2013 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie zásad spravodlivého procesu uznesením krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravujú ustanovenia § 74 a nasl. OSP.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov

práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. OSP, obdobne I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

V kontexte argumentácie sťažovateľky je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09).

Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutí tohto druhu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o predbežných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípm spravodlivého procesu. To znamená, že takéto rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý je koncentrovaným vyjadrením odôvodnenia právneho názoru všeobecného súdu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o predbežnom opatrení je všeobecný súd povinný poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel aj tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 309/2012).

Ústavný súd zistil, že krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 OSP preskúmal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozhodol tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu. Prvostupňový súd svojím rozhodnutím nariadil predbežné opatrenie, ktorým bolo sťažovateľke zakázané predať, darovať, zameniť alebo inak scudziť, vložiť do majetku obchodnej spoločnosti, ručiť s nimi, zaťažiť alebo zriadiť iné právo tretej osoby k špecifikovaným nehnuteľnostiam.

Krajský súd potom, ako v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podstatu uznesenia okresného súdu, ako aj podstatu odvolania sťažovateľky a vyjadrenia žalobcu, ďalej odvolávajúc sa na tvrdenia súdu prvého stupňa konštatoval, že záver o osvedčení nároku žalobcu a potreby úpravy pomeru účastníkov konania do skončenia vo veci samej je správny.

Krajský súd dôvodil takto:

„Je možné uzavrieť, že odporca svoje tvrdenie, že odporovaná zmluva bola realizovaná odplatne nepreukázal, v každom prípade z tejto kúpnej zmluvy spol. IPSA, s. r. o., žiadne finančné prostriedky reálne nezískala a navrhovateľovi ako veriteľovi ani neuhradila, pričom z odstúpenia spol. IPSA, s. r. o., od kúpnej zmluvy č. 2009000883 zo dňa 20. 02. 2013 vyplýva, že spol. IPSA, s. r. o... je v situácii, keď nie je schopná doplatiť zostatok kúpnej ceny navrhovateľovi v zmysle kúpnej zmluvy č. 2009000883...

... je potrebné zakonzervovať súčasný stav, aby navrhovateľovi v prípade úspechu v konaní nebola zmarená možnosť uspokojiť svoju pohľadávku voči spol. IPSA, s. r. o.,

uplatnenú v konaní sp. za 10 Cb 2/2013 na Okresnom súde Bratislava IV, z majetku odporcu, ktorý získal právnym úkonom, ktorému navrhovateľ odporuje...

Odvolací súd poukazuje i na to, že neobstojí tvrdenie odporcu, že navrhovateľ má pohľadávku voči spol. IP SA, s. r. o., dostatočne zabezpečenú zmluvou o zriadení záložného práva a predbežným opatrením, nariadeným v konaní sp. zn. 10 Cb 2/2013 na Okresnom súde Bratislava IV, nakoľko zo zmluvy o zriadení záložného práva vyplýva, že záložné právo je zriadené len do výšky nezaplatenej kúpnej ceny, teda do výšky 2.987,454 eur, pričom pohľadávka navrhovateľa značne túto sumu prekračuje...

Odvolací súd k námietke odporcu, že nehnuteľností, ktoré sú predmetom záložného práva, majú podľa znaleckého posudku č. 29/2013 Ing. V. zo dňa 26. 04. 2013 hodnotu 4.770,000 eur, neprihliadol, nakoľko tento znalecký posudok bol vyhotovený až po uplatnení pohľadávok navrhovateľom na súde a na objednávku spol. IP SA...“

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z relevantnej právnej úpravy a na základe toho svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil. V rámci tohto procesu skúmal splnenie zákonných podmienok na nariadenie predbežného opatrenia, a teda, či bolo osvedčené právo, ktorému má byť poskytnutá ochrana formou predbežného opatrenia. Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval právne úvahy krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že rozhodnutie krajského súdu sa nejaví ako svojvoľné a nedostatočne odôvodnené. Krajský súd veľmi zreteľne uviedol, ktoré skutočnosti ho viedli k záveru, že dočasná úprava pomerov účastníkov konania vo veci návrhu na neúčinnosť právneho úkonu je na mieste.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dodáva, že nariadenie predbežného opatrenia v tejto veci nemožno chápať ako prejudikovanie konečného výsledku sporu. Ide totiž o dočasný prostriedok, ktorým sa garantuje, aby konečné rozhodnutie mohlo mať vôbec reálny význam. Z toho pohľadu ústavný súd namietané rozhodnutie krajského súdu vzhľadom na jeho dôvody považuje za rozhodnutie vydané v súlade s právnou úpravou aplikujúcou na zistený skutkový stav.

Ústavný súd teda nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jej práv umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť tohto článku na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. januára 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 363/2013), sťažnosť sťažovateľky už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky, ktoré v sťažnosti predostrela.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2014